

VOLUNTAS

A SZENT ERZSÉBET KATOLIKUS ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS ÓVODA DIÁKLAJKA

2016. JANUÁR

XXIII. évfolyam 5. szám

Kedves Gyerekek!

A január a télről, a vizsgákról, dolgozatokról szól. Az első tanítási napon leesett a hó, amire a téli szünetben vártatok. Sajnos inkább ijesztgett minket, nem volt nagy hótakaró. De akik sítáborba is eljutottak, azok élvezhették a tiszta levegőt és a hófehér hegyeket, jó élményekkel térhettek haza.

A nyolcadikosok mellett többen felvételiztek a 4., és a 6. osztályos gyerekek közül is. Még nincsenek túl az egész megmérettetésen, hiszen sok helyen lesz szóbeli vizsga is. Az írásbelik eredményei azonban azt mutatják, hogy nincs mitől félnetek! A nyolcadikos szintvizsgák jól sikerültek. Reméljük, bekerültök abba az középiskolába, amit kinéztetek magatoknak!

Megkaptátok a féléves bizonyítványt is! Biztos van köztetek olyan tanuló, aki jobbra számított, vagy jobbat szeretne az év végén. A rendszeres, szorgalmas tanulásnak meg lesz az eredménye, csak ne adjátok fel!

Sajnos egy szomorú hírt is tudattam veletek. Iskolánk első, és címzetes igazgatója az Égi Mennyországba költözött. Fájó szívvel vettünk tőle búcsút, hiszen ezen az első oldalon, amíg tudott, mindig ő írt nektek. Annyi szép gondolatot olvastam az évek folyamán tőle, hogy én nem tudok a nyomába lépni, pedig igyekszem. Írásaiból a szeretet, jóság és békesség áradt. Cselőtei Ildikó összegyűjtött egy-két idézetet tőle, és a következő oldalakon el is olvashatjátok.

Közösen imádkoztunk Paula nővérért a neve napján, február 7-én pedig 10 órakor a mise érte lesz a templomunkban! Aki teheti, jöjjön el, és hívja el szüleit, testvéreit, akik még ismerhették

öt személyesen! Én nagyon büszke vagyok rá, hogy találkoztam vele, és tanulhattam tőle. Törékeny alakja mindig előttem van, ahogy végig megy a folyosón, és minden gyerekhez van egy-két meleg szava, egy-egy bátorító mosolya. Ha példaképet kellene választanom, hogy milyen igazgató legyenek, őt választanám.

Kérem, a Jóistent segítsen ebben, és Paula nővért, hogy járjon közben értünk Mennyei Atyánknál!

Almási Zsuzsanna

Paula nővér szavai

Rendkívüli megtiszteltetés, hogy én idézhetem meg újságunk lapjain Elek Paula Zenóbia nővér alakját.

Paula nővért akkor ismertem meg, amikor iskolánk nevelőtestületének tagjává lettem az indulás évében, 1993-ban. Még ma is magamon érzem kedves, biztató tekintetét... El sem hiszem, hogy iskolánk első (és címzetes) igazgatója hosszú élete végén megtért Mennyei Atyánkhoz. Azonban tudomásul veszem a tényt, s bízom benne, hogy ott fenn is pártját fogja kedves iskolájának, ott is figyelemmel kíséri - ismeretlenül is – minden növendék sorsát. Biztos vagyok benne, hogy közbenjár értünk az Úrnál. Bátran bízhatok ebben, hiszen ismertem őt, olvastam több mint tíz éven át bölcs, szeretetteljes gondolatait. Paula nővér ugyanis igazgatósága alatt – sőt még utána is évekig – hónapról hónapra írt újságunk első oldalára. Lelki útmutatója erőt adott, vezetett tanárt, szülőt, diákokat.

Azt hiszem, törekeny, csendes alakjának megidézésére legméltóbb, ha gondolataiból adok közre egy változást:

Válogatás a "Lelki útmutatókból"

„... Az egészségem, a testi erőm igen megfogyatkozott. Ez természetes, akármelyiktek nagymamájánál, vagy dédikéjénél is így van: az idő elszállt, és vele az erő is. A múlt évben is csak ritkán tudtam kimenni Pécelre, most pedig már nem merem olyan nagyon biztosra mondani, hogy „ott leszek”. Az egészségemtől függ.

Lélekben azonban sokat vagyok veletek. Látom a szép, tiszta tantermeket, az iskola-misékre ünneplőbe öltözött kicsinyeket és nagyokat, és boldogan „elmerengek” rajtatok, és az előző végzősökön is.

Az „induláskor” sokan legyintettek egyet... „hogy képzeli itt, Pécelen...” És? Éppen itt, Pécelen már az első évben megindult mind a nyolc évfolyam a Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskolában...” (2006. május)

„... Ilyenkor az utak menti nagy fák lehullott leveleit tapossák a kisebb-nagyobb diákok, és a hónap alatt ott van a sok tudományt rejtő különféle tankönyv. Megkezdődött az iskola.

A szememmel és a szívemmel is végigsimogatom a sok kis diák fejcskáját. Tanuljatok szorgalmasan, ti kedves, szép kis magyarok! Tudjatok majd okosan boldogulni ebben a mi szép országunkban, ahol felnőve a legfontosabbak lesztek! Segítsen erre Mindnyájatokat a jóságos Isten!” (2008. szeptember)

2

„...Örülhetünk annak, hogy nem csak

mondanivalót adott nekünk a Jóisten, hanem beszélő tehetséget is adott hozzá. Ezzel nagyon magasra emelte az embert, a többi élőlény fölé. Milyen öröm az is, hogy ezzel a „kifejező képességünkkel” még örömet is tudunk szerezni másoknak!” (2008. február)

„...A Szűzanya mindig pártfogolta a benne bízó egyszerű, egyenes lelkű magyar népet. Ez a nép tudta mindenkor, hogy akármilyen sötét felhők járnak is felette, ha beveti a földbe a magot, az kinő. Kívülről semminek látszik, de egyikből virág lesz, a másiktól kalász, egy harmadiktól tölgyfa, a negyediktől égre törő sudár fenyő saját istenadta törvénye szerint. Mert a „teremtő” az Isten. Ő az Úr, Ő nem alkuszik, betölti saját törvényét. Ezt tapasztalta az istenhívő magyar nép, és imádkozva dolgozott. Ha meghallotta a déli harangszót, megállt és levette a kalapját... „Nagyasszonyunk, hazánk reménye...” és bízott, és mindig hitt a jobb jövőben: „... Még jöni kell, még jöni fog egy jobb kor, mely után buzgó imádság epe-dez százazrek ajakán...” (2009. március)

„...Pécel dombjai, szőlői és kertjei kedvesek a Jóistennek. A háború és a forradalom alatt is megőrizte — ahogy ezt jó szüleitek elbeszéléseiből megtudtam. Pedig a város közel van Budapesthez, ami fő célpont volt minden háború során. Volt viszont Pécelnek sok igazi hívője, akik nagy buzgósággal és bizalommal kérték az Úristen irgalmát imáikban. Sok komoly lelkigyakorlatot tartottak a péceliek hosszú éveken át. Ezért egy kedves „imádság-szőnyegre” nézhetett le a Jóisten, amikor Pécelre tekintett. Megvédte kedves városát. Mindent köszönjete meg a Jóistennek! Boldog örömmel néztek a virágba borult gyümölcsfákat, a kis növények kibújását a sötét földből. Örüljete a szép tavaszi napsugárnak, és ha kész a leckétek, sétáljatek a szüleitek kertjében, ahol már látjatek a Jóisten mosolyát az ébredező természetben. Minden nap imádkozom én is értetek, kedves szüleitekért és tanáraitokért...” (2008. április)

Folytatjuk a 6. oldalon

Félévi mérleg

Az idei tanév első félévében sokat változtam. Úgy érzem, sokat fejlődtem, sokkal többet tudok, és változott a viselkedésem is. A gitártudásomat fejlesztettem, de a tanulmányi eredményem nem volt egyenletes a félév folyamán.

Megpróbáltam úgy tanulni, hogy ne legyenek rossz jegyeim menet közben. Ám ez néha nem sikerült, mert be-becsúsztam néhány olyan jegy, amit nem szerettem volna.

Osztályközösségünk az első félévben nem sokat változott. Még mindenki itt van, aki tavaly az osztály tagja volt, de vannak olyan társaim, akik felvételiztek hatosztályos gimnáziumba. Közülük néhányan talán a jövő tanévben nem lesznek velünk.

Remélem, a második félévben elégedettebbek lesznek velünk a tanárok, mint jelenleg. Addigra talán már komolyodunk egy kicsit. Talán szorgalmasabbak is leszünk, és rendszeresebben, többet tanulunk. Bízom benne, hogy év végére érettebbek leszünk.

Az első félév végén úgy gondolom, hogy nekem, és osztálytársaimnak is be kell látnunk: a megnövekedett elvárásoknak meg kell felelnünk. Remélem, lesz elég erőnk, és kitartásunk, hogy a második félév során ennek megfeleljünk.

Sári Adrienn 6.o.

Gondolatok a Magyar kultúra napján

Január 22-én ünnepeltük a Magyar kultúra napját. A magyar kultúra kapcsán természetes módon eszünkbe jut a magyar nyelv, amelynek segítségével a kultúrát továbbadjuk, s eszünkbe jut az is: vajon egy nyelvet beszélünk-e.

Egy nyelvet beszélünk?

Manapság sokszor nem is tudjuk, hogy ki miről beszél. Gyakran „elbeszélünk” egymás mellett, pedig egy nyelvet beszélünk.. Vagy mégsem?

Felgyorsult világunkban beszédünk is gyorsabbá válik. Igyekszünk gyorsan közölni mondanivalónkat társainkkal, ezért sok mindent rövidítünk beszédünkben, írásunkban egyaránt. Rövidítünk, levágunk és elharpunk... Hogy mindenki értse, mit mondunk, „butítunk”, egyszerűsítünk: a „szlengből” átvett, divatszavakat használunk. Ennek következtében más, nem mindenki által ismert szavakat mellőzünk beszédünkben. Ezen szavak—mivel nem használjuk őket—eltűnnek, kihalnak nyelvünkéből. Az idősek már-már nem értik a beszédünket, mi pedig nem értjük az időseket. De időnként már kortársainkat sem értjük. Csak kitaláljuk, véljük, hogy a másik miről beszél. Magunkból kiindulva, a saját gondolkodásmódunkat alkalmazva értelmezzük a hozzánk érkező üzeneteket. Az sms-ekben érkező üzeneteket, smile-kat a magunk esze/érzelme szerint értelmezzük. Gyakran azonban nem ismerjük a kódok pontos értelmét, s előfordul, hogy éppen ezért nem sikerül gondolatainkat pontosan közölni.

Ezért tűnhet úgy alkalmanként, hogy nem egy nyelvet beszélünk. Akkor sikerül társaink üzenetét pontosan értelmezni, ha megszokjuk, elég jól ismerjük beszédpartnereinket. Akkor könnyű kitalálnunk, mit is akarhat közölni.

Felgyorsult világunkat lelassítani, visszafordítani nem lehet. Ezért arra kell vigyáznunk, hogy megőrizzük mindazt nyelvünkben, amit mindannyian értünk, s ami mindannyiunk számára érték.

Molnár Boglárka 8.o.

Egy születésnap kapcsán

Mit jelent számomra, hogyan magyar vagyok?

Nem véletlenül lettem éppen ide teremtve! Erre a földre, ebbe a hazába, ebbe a nemzetbe. Amikor történelem órákon a háborúkról, csatákról beszélünk, mindig eszembe jut, hogy ez az ország mennyit szenvedett, mennyi mindent kellett ennek a népnek elviselnie. És mégsem! Mégsem pusztult bele. Tovább él, és büszkén húzza ki magát.

Most is, amikor a menekültáradat elért bennünket is a közelmúltban, egyenes gerinccel álltunk ki, és igyekeztünk megoldani a nehéz helyzetet. Isten mindig gondját viselte a magyaroknak, mert mi Rá bíztuk magunkat. Ez a kicsi ország ezért lehet nagy. Vannak, akik azt gondolják, hogy a mi országunkat, ezt a kicsi országot figyelembe sem kell venni. De az igazság az, hogy folyamatosan növekedünk.

És a nyelvünk! Ez a gyönyörű magyar nyelv! Nem is bánom, hogy nem világnyelv. Talán elveszítené értékét, jelentőségét, ha bárki képes lenne elsajátítani. Nem könnyű megtanulni annak, aki más nyelven gondolkodik. „De soha ne feledd: miképpen idegen nyelveket tudni szép, de a hazait lehetőségig művelni kötelesség!” - intett bennünket Kölcsey Ferenc. Intelme ma is érvényes (és talán még fontosabb szem előtt tartanunk, mint bármikor): a legfontosabb, hogy nyelvünk által műveltségünket, nemzetünket megtartsuk! Ha elveszítjük nyelvünket, elveszítjük nemzetünket, történelmünket, múltunkat is. Ha múlt homályba merülne a nyelvünkkel együtt, mi lennénk velünk? Nem lennénk, nem lehetnénk tovább...

Mit jelent számomra, hogy magyar vagyok? Azt, hogy ehhez a nemzethez tartozom. „Magyar vagyok, magyarnak születtem”.

Krekács Dalma 8.o.

Én szeretem a hazámat. Azt a földet, ahol születtem, azt a népet, amelyhez tartozom.

Szép is, jó is. Azt is szeretem, hogy ha elutazunk valahová, van hová visszatérnem, ahol értik és beszélnek ugyanazt a nyelvet, amit én beszélek. Ez az anyanyelvem. Aki ezt beszéli, az hozzám hasonló, azzal összetartozunk.

Nem szeretem, hogy keveset teszünk ma a hazánkért, a hon polgárainak érdekeiért. Nem szeretem, hogy a politika és a pénz irányítja az ország sorsát, határozza meg életünket.

Mindentől függetlenül szeretek Magyarországon élni. Itt vannak a szeretteim, a rokonaim, az ismerőseim, a barátaim. Szeretem, hogy hazánkban régi, szép épületek állnak. Úgy gondolom, hogy a legtöbb iskolában jó az oktatás színvonala, s a tanárok tudásukat a jövő generációjának átadják, s képessé teszik őket arra, hogy továbbléphessenek.

Itt vagyok 'honn, és sehol máshol nem találnék ennél jobb hazát magamnak. Még ha az örökkévalóságig tartana, akkor sem érezném máshol otthon magam.

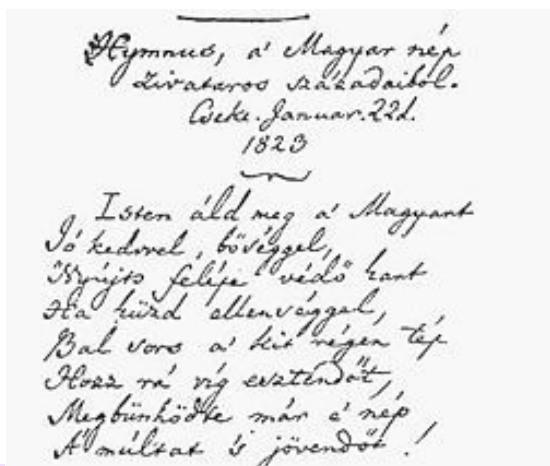
Kladiva András 8.o.

Ki a példaképem a magyar kultúra történetéből?

A magyar kultúrának számos kiemelkedő személyisége van. Számomra a legfontosabb példakép Petőfi Sándor.

Sok mindenben példát adhat nekünk Petőfi. Már gyermekkorától kezdve sokat olvasott. Műveltsége, olvasottsága kiemelkedő volt. Zongorázott, több nyelven beszélt, és még rajzolt is. Páratlan kitartással gyalogolt fel Debrecenből Pestre, hogy verseit megmutassa Vörösmartynak. Amit a fejébe vett, attól nem lehetett eltéríteni. Példaképp szolgálhat hűsége is. Hűséges férje volt feleségének, amit több verse is bizonyít. Ami azonban a legfontosabb, s ami miatt mindannyiunk számára példa lehet, az a hazaszeretete. Nem csak mondta, hanem tettekkel is igazolta tettrekészségét: gyenge testalkata ellenére beállt honvédek a haza védelmezésére. A „Költő” valamennyi magyar számára példakép már több száz év óta. S kell is, hogy az legyen. Nekünk pedig kell, hogy legyen Petőfink, akire felnézhetünk, s akit követhetünk.

Molnár László 7.o.

Egy születésnap kapcsán

Nem mi választjuk, hogy hová, milyen nemzeti-ségűvé születünk. Szerintem mindennek oka van.

Én magyarnak születtem. Sok költő, író próbálta megfogalmazni már, hogy mit jelent számára ez. Én is megpróbálkozom vele.

Ha kikerülök a „nagybetűs” életbe, előttem is felrémlik majd bizonyára az a lehetőség, hogy a jobb megélhetés reményében „idegenbe” menjek. Sokan ezt választják, s elhagyják a hazát.

Mindent itt hagyni, a múltat elfelejteni szerintem lehetetlen. A hazaszeretet, a honvágy, a gyökerek hazahúzzák az embert.

Bennem felmerül, hogy érdemes-e a hazát itt hagyni? Lehet, hogy egyszer kénytelen leszek megtenni. De én mindig magyarnak fogom magam vallani, és soha nem fogom elfelejteni mit jelent a kiváltság, hogy magyarnak születtem.

Fogarasi-Krauss Flóra 8.o.

A magyar szavak ritkulnak, fogynak. Sokszor idegen szavakat használunk gondolataink, érzelmeink kifejezésére.

Ha egy számítógépes játék akadozik, az „daggal”. A rossz játékost „noob”-nak gúnyolják; nem belépnek a játékba, hanem joindolnak a serverhez. Ehhez hasonló kifejezések tömkelege van a tizenévesek szótárában. S egyre inkább minden korosztály használja ezeket. Minél jobban elterjednek, annál inkább pusztulnak a magyar nyelv választékos kifejezései. A régi szavak—értelmüket és értéküket vesztvén—kihalnak. Ezáltal nyelvünk (s mert a nyelv gondolataink hallható megjelenési formája) értékeink silányulnak, pusztulnak. Csak úgy maradhatunk magyarok, ha szavainkra, nyelvünkre, értékeinkre vigyázunk.

Egyedül rajtunk múlik, hogy megmaradunk-e annak, akik vagyunk.

Péter Bence 8.o.

Vizsgák után...

Az előző hetek egyikének keddjén szomorúan ébredtem, mert aznap volt a matematika vizsga.

Lassan keltem ki az ágyból, az időt húzván öltöztem fel, és indultam az iskolába vezető úton. Az iskolában még elővettem a tételeimet. Kihasználtam az utolsó pillanatokot is. Nem voltam az első öt vizsgázó között, ezért várnom kellett még egy kicsit. Amikor tételt húztam, kiderült, hogy kár volt izgulnom. Olyat húztam, amit jól tudtam.

Magyarból is sikerült olyan tételleket húznom, amelyeket könnyen fel tudtam idézni, és hibátlanul el tudtam mondani. Valamelyest megnyugodtam, mert úgy éreztem, hogy sikerült jól teljesítenem.

Már csak a felvételi vizsga miatt kellett aggódnom.

Nagyon féltem, főképp akkor, amikor arra ébredtem, hogy éppen a felvételi vizsga napjára virradtam. Miközben a felvételit írtam, nagyon izgultam. Remegett minden testrészem. Kívül és belül egyaránt. Amikor a matek feladatokat oldottam meg, és láttam, hogy számos feladat van, amit nem tudtam megoldani, az jutott az eszembe, hogy így nem fognak felvenni sehová, ahová jelentkezni szeretnék. Kétségbeesés fogott el. Az agyam elkezdett lázasan dolgozni...és én is.

Amikor túl voltam a felvételin, azon gondolkodtam, hogy egyedül én vagyok az oka annak, hogy az

eljövendő éveimben sikertelen leszek. Szerencsétlennek és tehetségtelennek éreztem magam. Sőt... Ez volt életem egyik legrosszabb napja, mert úgy éreztem, egy nagykupac csódtömeg vagyok. Úgy éreztem, rosszul sikerült az írásbeli felvételi.

Azóta megtudtuk a felvételi eredményeket, és tájékozódhattunk az országos átlagról is. Megtudtam, hogy egyáltalán nem teljesítettem az országos átlag alatt. Sőt...

Most már csak az a kérdés, hogy az általam választott középiskolában mi az elvárás. Remélem, hogy azoknak megfelelek, és bejutok majd.

A végleges eredményekre még várni kell.
Fogarasi-Krauss Tamás 8.o.

Lélektől Lélekig

Válogatás a "Lelki útmutatókból"

Folytatás a 2. oldalról

„...Tavasz van, s minden éled kint a természetben. A kis virágok fejecskéi mind kibújnak már egymás után a „földágyukból”. Mi pedig örömmel lessük, nézzük, ahogy kidugják fejecskéjüket. Öröm látni, ahogy megjelennek. A zöld fűszálak is gyorsan belepik a szabad útjukat. Megjelenik, kibuggyan a víz is.

A víz, ami az őskori elképzelés szerint — és a modern tanítás szerint is — az „élet szülőágya”. Már csak ezért is becsüljük nagyra! Mi, felnőttek, akik már két háborút is átéltünk, tudjuk, milyen nagy kincs a tiszta víz. S adja a Jóisten, kedves gyerekek, hogy Ti soha ne tapasztaljátok meg a víz hiányát! Legyen mindig tisztán csillogó friss víz az asztalotokon, és legyen mindig tiszta víz a mosakodáshoz is! Imádságomban erre is fogok gondolni.

Büszke akarok lenni rátok! Az év végi értesítőt meg fogom kapni. De nagy öröm lesz! A sok jótanuló kislányunk és kisfiunk, illetve már nagylányunk és nagyfiunk eredménye! Tudjátok, a katolikus iskolának EZ a célja. Hozzáteszem azt is, hogy mindent Isten dicsőségére tanulunk. Ebben azonban benne van a Ti testi-lelki javatok is.

Szeretettel imádkozom mindnyájatokért, szüleitekért, tanáraitokért.” (2008. május)

„...Isten megadta az embereknek a gondolkodás tehetségét is. Ez olyan nagy kiváltság, amit csak az ember kapott meg. Ezzel a képességével hasonlít az ember a Teremtőhöz. Így lett az ember a teremtés „királya”. Képes felismerni a teremtés törvényeit, és időről időre alkalmazni is tudja. Sőt, ügyes szervező képességével tovább is tudja adni, amit felismert. Ezért a nagy kiváltságot köszönettel tartozunk Teremtő Istenünknek. Imánk köszönetnyilvánítás. Ez illik hozzánk, értelmes teremtményekhez. Mindig örömmel, hálás szívvel és csodálattal köszönjétek meg a Jóisten nagy szeretetét, gondviselő figyelmét irántunk, gyarló emberek iránt!...” (2009. február)

„...Magamról csak annyit -hála Istennek-, még tudok jární óvatosan, lassan – mert bizony a 88. évemben vagyok, és nagyon fogy az erőm. Döcögve, de azért még talpon vagyok egész nap. Ez is ajándék. Nagyszüleim és szüleim már mind odaát vannak, tavaly nyár vége óta már az ikertestvérem is. De azért vannak, akik még szorgalmasan látogatnak, ami mindig örömet jelent nekem. Amíg tudok, válaszolni fogok, amikor megkerestek engem. Bizonyos, hogy valamennyien érzitek majd: imáim minden napon szorgalmasan küldöm értetek, a kedves pécéliekért!...” (2012. január)

„...Visszaemlékezve meghatódva állapítottam meg, hogy a megindulástól kezdve 14 éven át részt vettem az iskola életében, s ezek életem legszebb évei voltak. Amikor 1993 szeptemberében megnyitotta kapuit az iskola, a Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola nevet kapta.

20 év múlt el azóta, hogy az első tanulók betültek a kis iskola padjaiba. Nagyszerű tantestület állt az intézmény élén, szívesen segítő szülőkkel karöltve.

Nem feladatom az iskola 20 évének munkáját részletezni. Soraimmal szeretném hálás köszönetem kifejezni mindazoknak, akik a kezdet kezdetén részt vettek az indulás munkájában.

Áldás és hűség! Adja Isten, hogy a Szent Erzsébet Katolikus Iskola Pécelnek öröme, dicsőségére, fejlődésére, az innen elindult tanulók pedig, a magyar hazának és egyháznak, Isten országának épülésére még sokáig folytassák áldásos munkájukat a tantestület hűséges munkájával és a szülők szerető odafigyelésével együtt.

Minden gyermek élete a családból indul el, és a jövőt szolgálja. Olyan lesz a világ, amilyenek az ifjúságunk építi. Övék a jövő, és örökségünk az ég és a föld. Imádkozom azért, hogy az ifjúság jövője egyre szebb, virágzóbb legyen.

Elek Zenóbia Paula az iskola első igazgatója”

(2012. november)

Elek Paula Zenóbia nővérnek, iskolánk címzetes igazgatójának törekeny alakja többé nem jelenik meg iskolánk falai között, szavait nem hallja, nem olvassa többé az intézmény egyetlen tanulója sem. De valamennyi volt, jelenlegi és jövődöbeli tanuló számíthat pártfogására, közbenjárására Mindenható Atyánknál.

Drága Paula nővér, iskolánkban élsz tovább!

HÍREK

Szeretettel várjuk a leendő első osztályosokat!

Előkészítő foglalkozásaink:
február 20., 27., március 5., 12.,
19. szombat délelőttönként
9-10 óra között

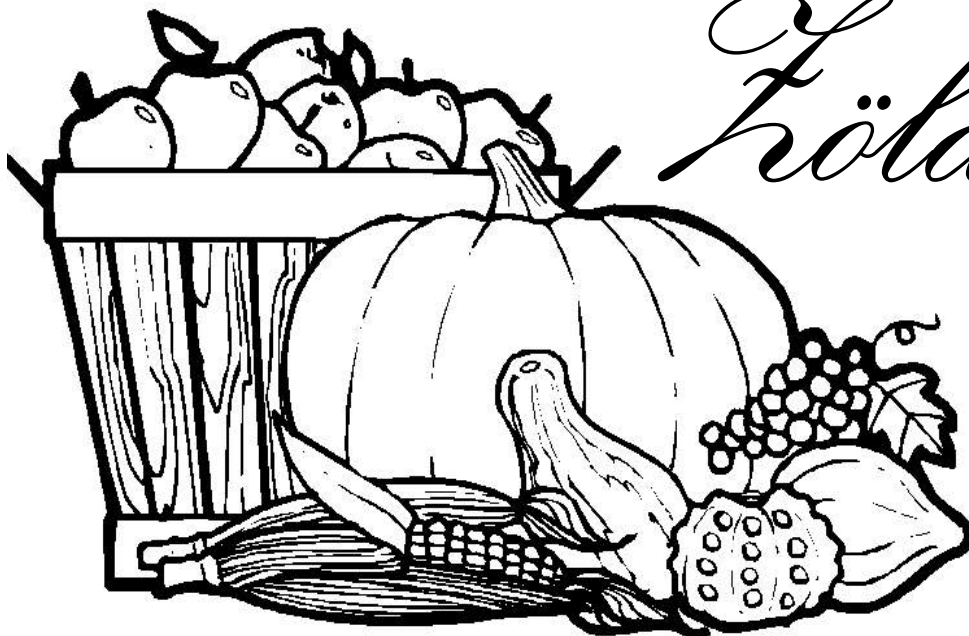
Alsó tagozatosaink február 9-én délelőtt a „Szeméthegyen túl” című színházi előadást néznek meg.

Az iskolánkat képviselő tanulók február 1-jén Vácon angol, német, valamint vers- és prózamondó versenyen vesznek részt.

Farsang
február 9.

Február 10-én, HAMVAZÓSZERDA

Zöldségek

Mindenféle zöldségeket beszélnek/írnak a diákok a tanórákon. Álljon itt most egy friss válogatás — a saját termékeiktől!

Történelem

- Ki az a szakember, aki megtisztítja, összeilleszti a leleteket? A tárgyak doktorának nevezzük.

- Levelész.

Irodalom

- Mikor halt meg Petőfi?

- ?

- Hol halt meg, hogyan?

- A segesvári ütközetben.

- No és az mikor volt? Úgy is kérdezhetem, mikor volt a szabadságharc?

- 1878-ban.

Irodalom

- Melyik az a Petőfi-vers, amelyet minden évben meghallgatunk március 15-én?

- A Himnusz.

Természettudományok:

- Sorolj fel őshonos fafajtákat!

- Kocsonyás tőgy...

- Merre van észak?

- Hát előre!

- Sorolj fel afrikai futómadarakat!

- Pingvin...

Készült a Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskolában
Pécelen, a Kossuth tér 7. szám alatt
150 példányban, belső használatra.
Készítették a Voluntas klub tagjai
Tanárszerkesztő: M. Cselőtei I.